

Per què no tots tenim Bloc

Salvador Cardús analitza els diferents ritmes de la política, tant al Principat i al País Valencià com a l'estat espanyol, amb la perspectiva de les mobilitzacions.

En el camp de la política, sembla que sense una situació límit, de perill evident i notori, no hi ha reacció popular. I és que tota l'acció política, si no és en períodes d'excepció, tendeix a buscar l'estabilitat per damunt de tot: el partit gros, per mantenir la situació de predomini, i el partit menut, per no quedar fora de joc. Per tant, la normalitat política tendeix a provocar la desmobilització, per definició.

Si analitzem la situació particular de l'estat espanyol en aquests moments, es podria dir que després de dotze anys de majoria absoluta socialista, i per tant d'una normalitat que s'ha anat tornant, a poc a poc, impassibilitat, la desmobilització ha fet que, després de les darreres eufòries artificioses del 92, s'hagi produït un procés de deslegitimació sense precedents en el sistema polític des de la mort del dictador. Els pitjors tòpics sobre els polítics han tomat a córrer per l'imaginari col·lectiu, ben alimentat des de la irresponsabilitat de les tertúles radiofòniques i televisives de la capital del Regne. A Espanya, però, ha aparegut una alternativa política de caràcter integrista, que ha anat recuperant la retòrica espanyolista que el PSOE havia intentat de modernitzar —no pas abandonar—, de bracet del PP.

El cas de Catalunya és ben diferent: la

El Bloc Jaume I. El perill polític ha fet reaccionar un sector del País Valencià.

desmobilització no sols no té resposta, sinó que no hi ha tampoc cap percepció popular de crisi política que faci pensar que cal reaccionar. L'espanyolització rotunda de la política catalana ha produït una situació ben particular, fins i tot paradoxal: se segueix indignadament el deteriorament i la crispació de la política espanyola, que en el fons és la nostra, però s'observa des de la llotja còmoda d'un govern estable, amb un Parlament i una oposició, la del PSC, absolutament desactivada.

Al País Valencià, el cas és encara diferent dels dos primers. Aquí el deteriorament polític es viu des de primera línia, perquè el govern de la Generalitat és del PSOE. I, en canvi, l'alternativa del PP no

té cap credibilitat messiànica, salvífica; ben al contrari, és, ella també, un altre element de crispació. Un cop més, al País Valencià, li toca ballar amb la més lletja, com és tenir un govern afectat per la deslegitimació general del PSOE a l'estat, que la perspectiva d'una hegemonia del PP encara creï un estat d'alarma superior, i a més no tenir cap partit nacionalista prou sòlid per a aportar un oasi de serenitat, mal que fos fictícia, com a Catalunya.

És per això que, al País Valencià, sí que ha pogut aparèixer un moviment com el Bloc de Progrés Jaume I, amb capacitat de mobilització popular, i capaç de canalitzar una reacció ciutadana més que significativa.

A curt termini, la situació del Principat pot semblar envejable: govern amb força a Madrid, estabilitat política nacionalista dins de casa... Però ningú no pot assegurar que el preu que en paguem no sigui el d'una més que accelerada desnacionalització de. El cost de la dissolució de la política catalana, amb un Parlament al ralenti i sense donar cap joc a l'oposició, pot ser molt alt. Caldrà esperar el dia que Pujol torni a la política catalana. Potser serà llavors que caldrà recórrer, també, a un Bloc de Progrés. I aneu a saber si no el voldrà encapçalar Jordi Pujol mateix!

Salvador Cardús

Més del "nostre" De la Rosa

Fabià Estapé segueix amb deteniment les evolucions financeres i jurídiques de Javier de la Rosa, a qui li surten querelles i requeriments pertot arreu.

Tan contents que havíem quedat de saber que el senyor Javier de la Rosa Martí havia abandonat la seva estança a Brians, gràcies, és clar, a una fiança de 1.000 milions de pessetes, i ara tot són maldecaps. Què pretén el senyor Javier de la Rosa Martí? De moment, em-

bolicar gairebé tothom. Sembla que els seus deutes són conseqüència (sic) del tràfic mercantil. Així ha volgut descriure l'aventura de la clínica Teknon: mala sort! Però el punt més greu està, al meu parer, en les seves excuses sobre l'anomenada "enginyeria financera". Mirin, quan els

judges li han dit que el senyor Boladeras, d'ICAI, s'encarregarà de revisar-li els comptes, el nostre de la Rosa ha sortit amb la història que, fa anys (i panys!), aquest mateix senyor ja va fer els comptes del pare del senyor Javier de la Rosa Martí —es refereix, no en dubtin, al senyor An-

tonio de la Rosa, delegat de la Zona Franca i també advocat de l'estat-. Ara el senyor Javier de la Rosa Martí ens diu que els càlculs mercantils del senyor Boladeras van causar un maldecap al senyor Antonio de la Rosa, que es va acabar -què dirien?- amb la fugida d'Espanya a països (Brasil, en aquest cas) on no hi ha extradició que valgui. No val, doncs, el senyor Boladeras, sobretot quan l'ambaixada del Panamà ha oficiat al jutjat dient que no hi ha cap passaport *vàlid* en favor de cap De la Rosa Martí, per més que la fotografia reglamentària hi figuri. Deixem la gent de casa nostra al Principat, que ja n'hi ha prou de viatges provocats per l'ICAI.

Nosaltres hem volgut estudiar els comptes del senyor Javier de la Rosa Martí. És un batibull que supera tota imaginació. Ja no sabem si el senyor De la Rosa cobrava

o pagava. Però sembla que, en principi, cobrava més que no pagava. És ben cert que el senyor De la Rosa Martí ha volgut exculpar el conseller d'Economia, Macià Alavedra. Ha dit al jutge que, si bé va utilitzar 1.000 milions de pessetes per fer un "pont" en els pagaments de Grand Tibidabo, "*el senyor Conejero estuvo informado día a día del uso que se hacía del aval de la Generalitat*". Mirin, sento una tranquil·litat que podria semblar indiferència. El senyor De la Rosa ens explica que va tenir els 1.000 milions de pessetes dos mesos a la Caixa d'Estalvis de Tarragona. Després va utilitzar el crèdit per als objectius de la concessió. No tot és podrit, doncs.

La preocupació que ara tinc, i que he de transmetre al lector, és que el complex aparell jurídic que envolta el senyor Javier

de la Rosa Martí s'ha escindit, com en una operació biològica de carioquinesi: ara a més a més de l'habitual bufet regentat per Piqué Vidal, ha aparegut un organisme que es diu "A Comunicaciones Legales". Això no ha agradat els habituals, uns habituals que ja havien aconsellat a De la Rosa un canvi d'advocats, atès que no havien aconseguit la llibertat provisional.

Som -els asseguro- en un dels primers episodis. No deixem en l'oblit la qüestió de Londres, on els tribunals britànics demanen a Javier de la Rosa Martí 500 milions de dòlars, és a dir: 65.000 milions de pessetes. A mi, em diuen que allò que preocupa de debò De la Rosa no és el passaport de Panamà, grollerament falsificat, sinó unes missives que rep amb freqüència i que tan sols diuen: "Al·là és gran i no oblida". **Fabià Estapé**

El perill dels bàrbars

El PP ha elaborat un document sobre política cultural, que J. J. Pérez Benlloch comenta, en el benentès que els populars no hagen de governar amb UV.

Em recomanen que llegisca el document número sis del programa d'Eduardo Zaplana, candidat popular a la presidència de la Generalitat. El document es refereix a la cultura. Suppose que la invitació ho és també perquè esbombe la meua irrellevant opinió sobre el tema. Encantat. I encantat, sobretot, pel fet que la dreia valenciana tinga un programa cultural resultant d'una reflexió que, al marge de les discrepàncies puntuals o substantives, siga coherent i no em suggerisca l'exili. Que jo recorde, és el primer esforç que els conservadors coterranis fan en aquest sentit. Així doncs, primera menció favorable.

Una altra del mateix signe: al llarg del text es percep la bona voluntat dels redactors. Voluntat competitiva i modernitzadora de la gestió desenvolupada pels socialistes. Si fa no fa diuen que tot és millorable i que millorarà, a més d'omplir no poques llacunes institucionals i de funcionament, que són notables en el panorama museístic -proposen un munt de nous museus- i coordinació de les activitats de cap a cap del país. Esplèndid: tots eixirem guanyant amb aquesta saba jove i eufòrica.

Seria injust negligir, així mateix, que els

redactors ho tenien ben pelut. Del llarg decenni socialista el capítol cultural és el que se saldarà amb més brillantor. I n'és una prova el fet que els "caps d'ou" populars s'han hagut d'esprémer el cervell per pal·liar o desactivar el que ells denominen "mite Ciscar", és a dir, el període en què aquest conseller va governar la cultura i l'ensenyament al País Valencià. Per molt

RAFA GIL

L'IVAM. La gestió cultural ha estat un dels punts forts del govern del PSPV.

mesquí que siga el criteri adoptat per valorar-lo, és impossible desacreditar una labor rubricada per un grapat d'èxits plasmat en lleis, centres i instituts que reneixen plenament. I el programa en diu que "a vegades han funcionat bé o han complert algunes de les seues funcions amb decòrum". Els redactors han patit un atac d'estrenyiment.

Un punt vidriós i innecessari del programa és el desfogament antifusterià que impregna algunes de les planes. Fa l'efecte que el seu autor anònim ha descarregat el ressentiment que l'anima contra l'escriptor de Sueca. No és el programa el lloc més adequat per provocar un debat promogut per la visceralitat. Vull pensar que es tracta d'un reflex incontrolat que no condiciona aquesta declaració programàtica d'intencions.

I pel que fa a l'aspecte medullar del document -la llengua-, hi ha prou amb dir que em conformaria si la voluntat normalitzadora dels populars fóra tan sols la meitat de l'entusiasme que declamen. "Defensarem un ensenyament obligatori, efectiu i integrador del valencià", diuen. Doncs collonut. Però deixem les coses com estan i que el PP s'aplique a neutralitzar la propensió uniformadora del PP